

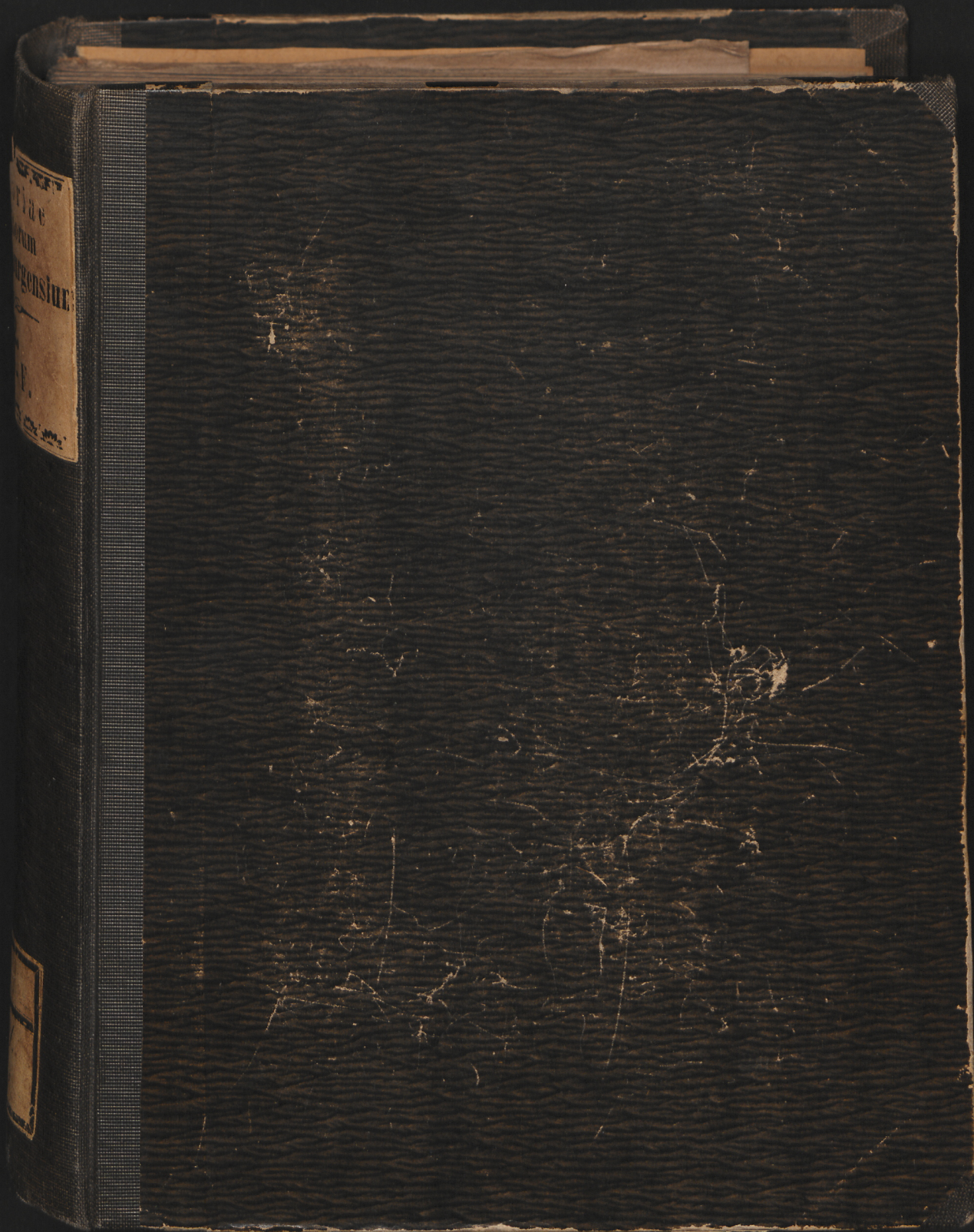
Programma In funere ... Dn. Johannis Cothmanni, S.S. theol. D. Professoris & Facultatis eiusdem Senioris venerandi. Cuius sepulturae magnificae dictus est hodiernus dies, 10. Octobris

Rostochi[i]: Kilius, 1650

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746960840>

Druck Freier Zugang

Vol. 241. (2.) <SON>

12
PROGRAMMA

In funere

Magnifici Dn. RECTORIS

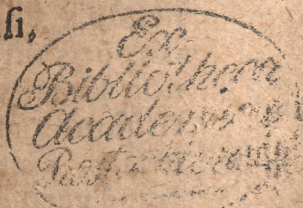
Viri admodum Reverendi Clar. & Excellentissimi

DN. JOHANNIS COTH-
MANNI, S. S. Theol. D. Professoris
& Facultatis ejusdem Senioris
venerandi,

*Cujus sepultura magna dictus est hodiernus
dies, 10. Octobris.*

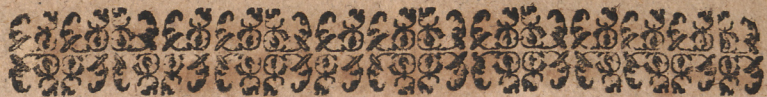
propositum

DECANO & Collegio THEOLOGICO
in Universitate Rostochiensi,

ROSTOCHI,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr. 1650.

Spera eheu fata & lamentabilis
jactura! Triennio necdum elapso
luxit Facultas nostra Senioris sui
plur. Reverendi & Excellentissimi
DN. JOHANNIS QUISTOR-
PII, S.S. Theol. D Professoris & Ec-
clesiæ in hac urbe Superintenden-
tis, Viri celeberrimi, deq; re literaria & studio Theolo-
gico bene meriti p. m. discessum ex hac vitâ inspera-
tum. Vulneratam se isto casu agnovit graviter. Nunc
recrudescit vulnus vix ac ne vix quidem ad cicatricem
ductum, novo insuper inflicto. Excipit quippè Senio-
rem, in eadem mortalitatis serie, itidem Facultatis no-
stræ Senior', Vir plur. Reverendus & Excellentissimus
Dn. JOHANNES COTHMAN, S. S. Theol. D. Pro-
fessor & Universitatis nostræ Rector Magnificus. Di-
gnitate propè pares parem ferè exitum sortiuntur.
Ille Magistratu paulò antè deposito, Hic mox depo-
nendo (siquidem in portu navigabat) fragile simul
corporis sui tentorium deponunt. Uterq; mortis suæ
non semel vates ac prænuncius, uterq; propero mul-
tisq; inopinato casu, tametsi alter altero aliquantò ce-
lariùs, extrà lares domesticos confectus, vitam finit.
Itanè verò, *dices*, abripiendi fuerunt Theologi insignes,
ijq; Seniores? Ità visum est Domino universi, ejus ju-
dicia pariter ac viæ, tuas nostrasq; omnium cogitatio-
nes infinitâ distantia vincunt. Is, prout quemq; certâ
statione locat, sic evocat vicissim pro voluntate liber-
riamâ

rimâ, nec tibi vel ulli creaturârum rationem reddere
tenetur de modo agendi. Desine igitur curiositatis,
quisquis illi vitio te dedisti, & ipse summum vitæ mor-
tisq; imperatorem, quod satius est, maturè revereri
disce. Neq; verò refert, quo mortis genere, repentino an
lento, quovè loco aut tempore aliquis debitum naturæ
exsolvat, quod solvendum omnibus, dummodò melio-
rem sui partem creatori ac redemptori reddat. Nec
nobis quidem obitus istorum virorum, mirum quid vel
improvissum usq; quaq; videri potest, qui gnari sumus
constitutionis corporum eorum, & morbi, quo aliquan-
diu laborârunt, ducentis paulatim ad mortem; præser-
tîm cum & ipsi roties audiverimus ex ore illorum que-
relas de prostratis viribus, & hinc emergente sensibili
languore ac debilitate, publicè privatimq; ingemina-
tas, & præterea vel ex habitadine, vultu, incessu vivam
quandam mortis imaginem notaverimus. Interim hæc
& similia fortuito vel frustrâ evenire, nemo, velim,
credat, aut parvi æstimanda statuât. Exempla sistuntur
perversæ generationi, ad pœnitentiam non cras demum
sed HODIE agendâ clarè invitâta. Et quid aliud, quæ-
so, ejusmodi calus loquuntur? ubi domû ab aliis reduci
mortuum vel agonizantem cernis, qui vivus domo
exierat, nisi hoc, ut nunquam non cogitare velis, ô ho-
mo, quisquis fueris, non esse tibi in terris civitatem ma-
nentem, sed ubivis te à morte exspectari, ideoq; in-
quendum semper unicam illam futuram sedem stabilem,
& in id maximè intendendum tibi, ut ipse mortem quo-
vis tempore & loco antevertas, hoc est, talem te pares
èν τῷ ὄντι, qualem Deus poscit, civem nempe cœli & æter-
næ beatitudinis candidatum. Nihil hic tribuendum vi-
ribus naturæ. Debentur omnia gratiæ divinæ, quodq;
donum Dei est, fidei salvificæ: Sed & cavendum sum-
moperè,

mōperē, ne pro fide verā, fictam, pro hypostasi & elen-
cho, vanam opinionem teneas, adeoq; temetipsum sto-
lidè decipias. Vera fides recumbit in solius Christi me-
rito, & hæc porro cum affectu & proposito peccandi
neutiquam consistit, quin potius, secundum ductum
Spiritus Christi, ad seriam & constantem de peccatis
quibuslibet, quos immensis cruciatibus & morte suā
Deus expiavit, dolorem impellit. Vacuam verò & alic-
nam ab hâc fide mentem gerunt, qui ex contemptu Dei,
insectatione ac persecutione fratrum, & vitæ luxuriâ,
(ad hæc enim tria capita revocari possunt, quibus posi-
tus in maligno mundus; quo nomine meritò appellan-
di sunt, qui Christianos se mentiuntur, vel hodiè maxi-
mè occupatur: actiones & studia) ne tædium quidem,
nedum tristitiam, multò minùs detestationem eorum,
concipiunt. Sed missos hos ipsos facturi; illorum com-
mendamus instituta rectissima, quibus & temerè de-
quopiam judicare, & pietatem vitæq; emendationem,
juxta cum ducentibus ad hæc mortalitatis documentis
publicis, potissimum quæ in luctuoso præclarorum vi-
rorum fato cernuntur, susq; deq; habere religio est.
Nos verò hâc vice, quem debemus, honorem postre-
mum, piè defuncto Facultatis nostræ Seniori, Collegæ
& amico nostro venerando; relatis breviter, quæ ex au-
tographo illius, de vitæ ab ipso peractæ cursu nobis
innotuerunt, eâ quâ par est reverentiâ reddemus. Natus
est vir admodum Reverendus Clar. & Excell. Dn. JO-
HANNES COTHMAN, S. S. Theol. D. Professor,
Senior, & Rector Academiæ Magnificus, Hervordix,
quæ civitas in Westphaliâ est, non infimi nominis, An-
no 1595. circâ S. Bartholomæi feriam, Patrem suspexit
LUDOLPHUM COTHMAN, ibidem ad SS. Jo-
hannis

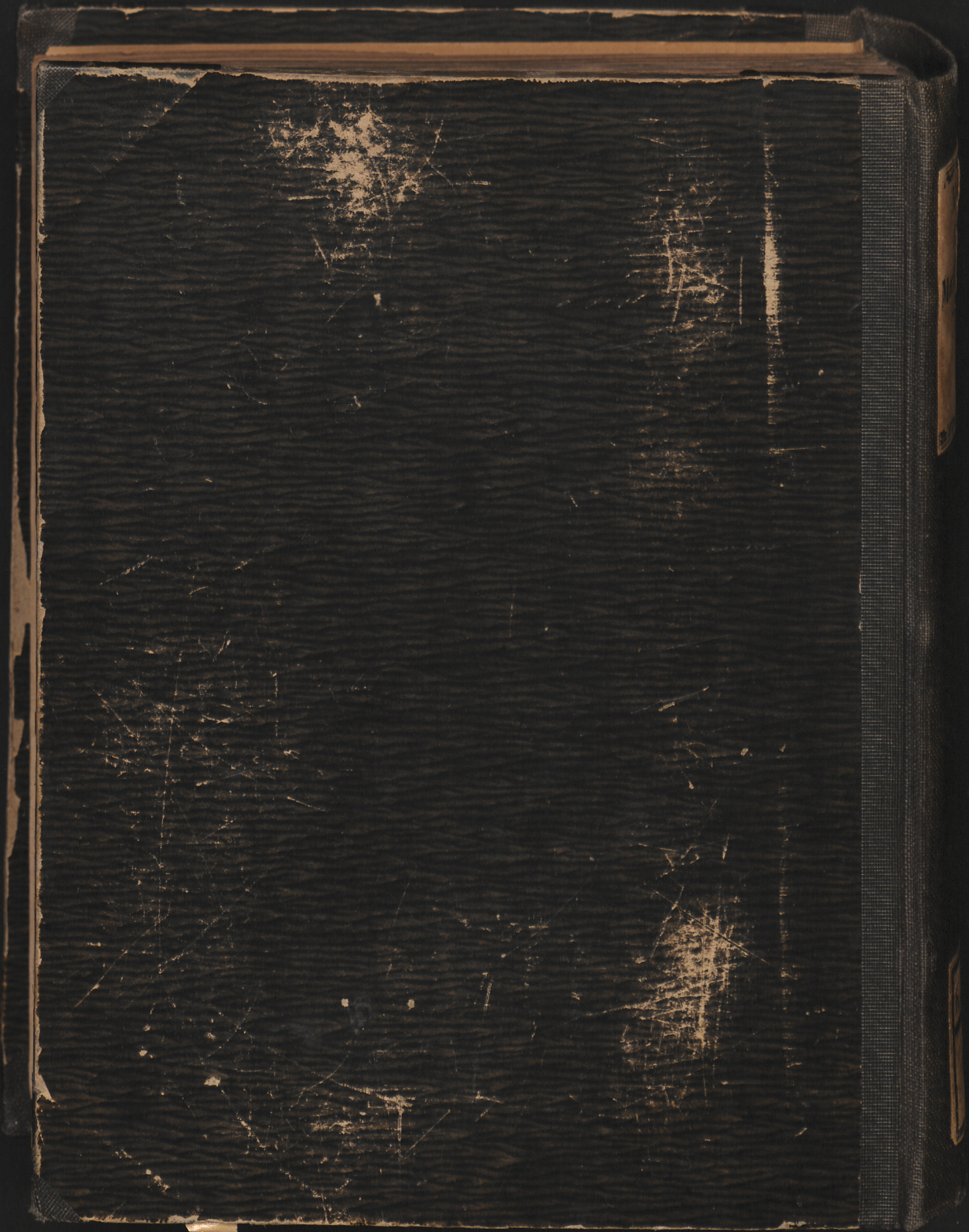
hannis & Dionysij Canonicum & Scholast. ut appella-
lant. Matrem CATHARINAM **Dichhofes** / **JODO-**
CI Dichhofes/Senatoris Bilsfeldiensis filiam, foeminam
pietatis maxime studiosam, & rerum domesticarum
peritissimam. Avum paternum HERMANNUM
COTHMAN, Praepositum Ecclesiae Schilcensis. Avi-
am, ANNAM **Elers**/honestissimae famae matronam. A
nativitate carnis, renatus est per aquam & Spiritum, &
sic consors Christi factus. Succedentibus annis, nihil
horum intermiserunt parentes, quae ad rectam educa-
tionem, tum unici hujus filij, tum filiae unius Catharinae
facere potuerunt, quaeque in exemplis pariter & monitis
salutaribus consistunt. Perceptis in Schola patriam pri-
mis literarum principiis, & utroque parente fatis fun-
cto, adjunctus autoritate & consilio amicorum, cum pri-
mis Amplissimi & Consultiss. Viri, Dn. JOHANNIS
COTHMANNI, J. U. D. Consulis Reip. Osnabru-
gensis gravissimi, Patruj sui, quem parentis loco habuit
& observavit, ad Osnabrugensem Scholam se contulit
Anno 1612. ibique per triennium literis operam porro
dedit. Hoc exacto, cum videretur jam Academicis stu-
diis accommodus, salutavit Giessensem Academiam,
promovente id ipsum institutum Rev. & Clar. Viro
Dn. WOLFFGANGO HELVICO, Ecclesiae
Osnabrug. Superintendente. Giessae vero quadrienni-
um cum semestri spacio commoratus, de arduis doctri-
nae Christianae articulis, sub praesidio, insignium Theo-
logorum D. JOH. WINCKELMANNI, D.
BALTHASARIS MENTZERI, cujus fidei
praerequisitis commissus fuerat, item D. GISENII
& D. JUSTI FEURBORNII, non semel differuit. An-
no 1619. qui Academiae nostrae natalis est, Rostochium

venit, & sub primordio adventus sui, vigente publicâ
Jubilæi Academicæ festivitàte, in confessu Illustriss.
Principum Meckelnburgicorum, Dominorum nostrorum
clementiss. & Amplissimi hujus Urbis Senatus Le-
gatorum, Syllogismum Antichristo Romano opposi-
tum, auctore & præside Dn. JOH. AFFELMAN-
NO, Theol. Doctore ac Professore celeberrimo, defen-
dit. Huic postea Anno 1622. addidit Disputationem
contra D. FRANCIUM, Professore Francofurtanum,
pro quâ deinceps etiam Apologiam, cui titulus
Duellum Eucharisticum, conscripsit. Vocatus Anno
1625. ab Illustriss. & Celsiss. Principe ac Domino, Domi-
no JOHANNE ALBERTO, Duce Meckelnburgi-
co, felicissimæ recordationis; Theologiæ in hac Aca-
demiâ Professor, anno sequenti Wittebergam adiit, ibi-
demq; postquam, peracto ab Excellentissimis deq; Ec-
clesiâ Christi optimè meritis Theologis D. BALDUI-
NO tunc temporis Decano, D. MEISNERO, & D.
JACOBO MARTINI, tentamine rigoroso, primò
Lectionem publicam super c. 15. prioris Epist. ad Co-
rinth. postmodum Disputationem Inauguralem de vo-
tis monasticis, & præterea Concionem Doctoralem, ut
vocant, die Ascensionis Dominicæ expedivisset, ac
ipsum deniq; Examen accuratum subiisset, testibus liti-
ris ad Illustrissimum Principem nostrum à Facultate
ibidem Theolog. datis; renunciatus est auctoritate pu-
blicâ à Dn. D. MEISNERO, Theologiæ Licentiatus:
Quam dignitatem auxerunt Anno 1634. honores Do-
ctoratus, quos ab ejusdem Universitatis Witteberg.
Collegio Theologico absens retulit. Lipsiam quoq; &
Jenam occasione datâ visitavit, & hinc contractâ ami-
citiâ, cum Theologis dictarum Academicarum, literas
aliquo-

aliquoties commutavit. Muneri Professionis suæ, quod Anno 1626. die 24. Julij publicè suscepit, quâ potuit. sedulitate, & quò usq; per vires corporis ei licuit, legendo ac disputando impiger præfuit. Disputationes edidit contra Wendelinum, Schillerum & alios, ut reliquas taceamus, quas super libros Ecclesiarum nostrarum symbolices &c. habuit. Matrimonium eodem anno, quo Professor factus erat, contraxit cum lectissimâ virgine, *CATHARINA Arnims*/fœminâ à pietate, virtutum reliqua ù fonte commendandâ. Ex hâc suscepit 4. filios & unicam filiolâ *MARGARETAM ELISABETHAM*, quæ juxtâ cum tribus filiis *ERNESTO*, *JOHANNE*, *HERMANNO*, in vivis esse desijt; uno liberorum eoq; postremo *JOHANNE FRIDERICO* superstite relicto, orphano, quem adhuc puerum curæ cœlestis Patris commendamus, cui jam antè, cum cœteris qui supererant, à Parente suo, teste autographo, sedulò commissus est. Cum verò defunctus noster Conjugem hanc suam, quam diximus, Anno 1638. amisisset, & ipse per Dei gratiam epidemico morbo, ex quo insignem virium jacturam fecit, eluctatus fuisset, ad alia vota perrexit, ductâ Anno 1639. in Uxorem fœminâ lectissimâ *CATHARINA Drewes*/ *NICOLAI Boddesern*/ Civis quondam Rostochiensis viduâ, & nunc altera vice viduâ. Cœterum, cum esset venerandus noster Senior, ut supra indicavimus, infirmæ admodum valetudinis, (quam infirmitatem mirum in modum auxit antè mentem & quod excurrit, tristissimus filij primogeniti obitus) cumq; atrophîâ scorbuticâ, quæ remedia omnia respere videbatur, hætenus laboraret, ad finem properavit, quem imminere sibi & voce & literis non unâ vice testatus fuit. Proximè igitur elapso die Dominico, qui erat

erat 6. Octobris, in ipsâ ad templum viâ, subitaneo lan-
guore correptus, brevi post, sine doloris indicio exsira-
vit. Peccator fuit, sed de peccatis eum doluisse & his
meritū Christi opposuisse, testari queunt preces & vota,
in delineatione vitæ, propriâ manu non ita pridem de-
scripta, quibus Spiritum suum pretioso sanguine Christi,
cujus peculium se dixit, redemptum, Trinuni Deo com-
mendavit. Anima ejus in pace quiescat. Vos verò, Aca-
demix Cives, exemplū mortalitatis capite à Capite ve-
stro. Quod si illud cecidit, cū ad pomeridiana sacra ten-
deret, quid, quæso, securitatis sibi promittent, qui ad il-
licita quæq; velut œstro quodâ perciti properant? Cœ-
cas mentes illuminet lux mundi! Nos, quod superest, ul-
timum humanitatis officium Magnifico Dn. Reçtori
& Facultatis nostræ Seniori, uti fas est, lubentes præsta-
bimus, pietatis & beatæ ex hoc seculo emigrationis cu-
pidi, nec tremendorum Dei judiciorum immemores
futuri. Id verò est, quod à Deo precamur. P. P. Ro-
stochij sub sigillo Collegij Theologici, die
10. Octobris, Anno 1650.

temporis DEO mirabiliter dirigentem, Patriam suam Helvetiam, Praelinquens in Romanum imperium. Sincerum verbum DEI progerminat vir juvenis, Linguarum, Historiarum, Philosophos, (cujus amore cum primis flagrabat) incubuit, ita ut Imperator Carolus Poetica, in quibus inter alia egregia descripsit, non sine singulari assistante Caesaris documento) legit, ac ream, quae tum magna erat dignitas, et occasione stemma Nobile Fidlerianum Album Nobilium Romani Imperii, & ultra, pro placito Caesareo cooptatam utriusque sexus derivandum, perrenovavit. Huncque meum praenoticem Fidlerum ob singularem eruditum ingenij & animi Heroici dotes, probuit. Hac Nobilitate quamvis non gratia Domini mei Jesu Christi, immo menter mihi immerito concessa: Tamen pudet, sed magis me nobilitare cum S. S. Ministerium, ad quod Dominus ministerium suum destinavit. Haec summa dignitas, omnes humanas dignitates titulos superans.

Natus autem sum Ego CONSULUS LERUS, Dantisci Anno 1579. 6. Martina Patre VALERIO FIDLERO re, quondam Ducis Prussiae Archiepiscopi Alberti Friderici Consiliario, Margrave gard praeclearae Familiae, & insignium

A 2

173
me detestorios deridem, ubi venit, ceu & Poese diligenter opera, Germanate (teltrò laurit, & hac cum, ad centum posteritatem Caesareo vum Feaclaroario habesed solario clericojus non ogiam & avit, & as: haec onorum
IS FID-
ta matu-
e Docto-
ij Ducis,
ob Herm-
Matrona,
qua

